

เรื่องเล่าร่าพลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ชื่อเรื่อง ความในใจของความเห็นใจ

นางชิมเดีย ศรียัดสูง รหัสบุคคล 012476

หน่วยงาน หอสังเกตอาการหญิง งานการพยาบาลเวชศาสตร์ฉุกเฉิน

วันนี้ อยู่ดีๆ ก็รู้สึก...

ดิฉันเป็นพยาบาลวิชาชีพ หอสังเกตอาการผู้ป่วยสังเกตอาการหญิง บอกเลยว่างานหนักทุกวันจนรู้สึกเหนื่อย แต่เพื่อนร่วมงานช่วยเหลือกันดีมาก ทำให้ทุกวันยังรู้สึกมีกำลังใจในการทำงาน และอีกหน้าที่ของดิฉันคือการลงไปทำแผลกับทีม ET nurse ซึ่งดูแลผู้ป่วยที่มีแผลและทวารเทียม(colostomy) ทั้งผู้ป่วยนอกและตามหอผู้ป่วยที่ส่งปรึกษา เหมือนเป็นกิจวัตรประจำสัปดาห์ เพราะดิฉันจะลงเฉพาะวันอังคาร ส่วนการทำงานที่หอสังเกตอาการหญิง เหมือนเป็นกิจวัตรประจำวัน ทำทุกวันจนเกิดความเคยชิน ชินจริงๆ...ชินจนชา ความรู้สึกนี้อาจจะเกิดขึ้นเพราะเราเหนื่อยจนอาจจะลืมนั่นสิ่งรอบตัว ความรู้สึกของผู้อื่น หรือในบางครั้งเราอาจจะลืมนั่นตัวเองไปเลยด้วยซ้ำ ทำให้เราอาจจะไม่มีความสุขกับอะไรเล็กๆน้อยๆ เราก็จะมองแต่ความสุขใหญ่ๆ ที่เราได้รับมา เช่น เราดูแลคนไข้จน

ผู้ป่วยสามารถกลับบ้าน เราช่วยผู้ป่วยให้รอดพ้นจากภาวะวิกฤต

จนมาวันหนึ่ง ในวันอังคาร ที่ 22/02/2022 ดิฉันก็ลงทำแผลผู้ป่วยนอกช่วงเช้า ช่วงบ่ายต้องออกเดินทำแผลตามหอผู้ป่วยที่ส่งปรึกษาและคนไข้เดิมที่ต้องเย็บมาการ กับพี่ทีม ET nurse ในการเดินทำแผลนั้นเราต้องเดินแบบรีบ เพราะด้วยเวลาที่จำกัดในขณะที่จำนวนผู้ป่วยมีอีกหลายคนที่ต้องไปเย็บ Case หลังจากทำแผลเสร็จจากหอผู้ป่วย และกำลังจะเดินไปอีกหอผู้ป่วยเพื่อเย็บคนไข้ ขณะที่เดินออกมาหน้าหอผู้ป่วยมีญาติผู้หญิงวัยสูงอายุ เดินไปเดินมา ดูท่าทางกังวล มองพะงั่วเข้ามายังหอผู้ป่วยและหันมองมาที่เราที่ใส่ชุดพยาบาล ในจังหวะที่กำลังเดินผ่านไป ญาติผู้ป่วยก็คงเข้าใจว่าดิฉันเป็นพยาบาลประจำที่หอผู้ป่วยนี้ จึงเดินเข้ามาสอบถามอาการของคนไข้ว่า “คุณพยาบาลคนไข้ ที่ไปห้อยผ้าตัดกลับมาหรือยังคะ เห็นไปผ่าตัดตั้งแต่เช้าแล้ว ไม่รู้ว่าจะกลับมาหรือยัง” ด้วยยุคโควิด-19 ทำให้ไม่อนุญาตให้เข้าเยี่ยมผู้ป่วยได้ ตัวดิฉันก็ต้องรีบเดินไปอีกหอผู้ป่วย

ได้ตอบไปว่า “หนูไม่ทราบเลยคะ เพราะหนูไม่ได้อยู่หอผู้ป่วยนี้ ขอโทษด้วยนะคะ” ญาติผู้หญิงก็ตอบกลับมาด้วยความเกรงใจ “ไม่เป็นไร ต้องขอโทษด้วยคะ”

หลังจากนั้นดิฉันก็เดินผ่านไป แต่ในใจยังมีความรู้สึกถึงความกังวลนั้น ของญาติที่ส่งมา ดิฉันเดินผ่านไปประมาณ 5 นาที สุดท้าย ความเห็นใจ ความรู้สึกบอกตัวเองว่า “ทำไมเราไม่ไปถามในวอร์ดให้ป้าล่ะ” ก็เกิดขึ้นในใจ “เราช่วยป้าเขาได้ เพื่อเขาจะได้ไปนั่งรอ ไม่ต้องยืนรอ คนไข้อาจจะผ่าตัดนานก็ได้ ถ้าไม่เดินกลับไป วันนี้ก็จะรู้สึกเสียใจและโทษตัวเองทั้งวัน” แล้วดิฉันก็เดินกลับมาที่หอผู้ป่วย ถามชื่อผู้ป่วยกับญาติ เดินเข้าไปถามข้อมูลกับพยาบาลประจำหอผู้ป่วย และเดินมาพูดคุยกับญาติ ว่าผู้ป่วยกำลังจะกลับมาจากห้องผ่าตัด ญาติผู้หญิง ก็ขอบคุณ พูดขอบคุณแล้วขอบคุณอีก “ขอบคุณคะคุณพยาบาล ขอบคุณคะ ต้องรบกวนคุณพยาบาลขอบคุณคะ” ขณะที่ญาติ กำลังขอบคุณอยู่นั้น ผู้ป่วยก็กลับมาถึงหน้าหอผู้ป่วยพอดี ยิ่งทำให้ญาติขอบคุณดิฉันด้วยความเกรงใจเพิ่มไปอีก ทำให้ดิฉันรู้สึกยิ่งญาติพูดขอบคุณเรามากเท่าไร นั้นแสดงว่าญาติกังวลและเกรงใจเรามากเท่านั้น มันอาจจะเป็นเรื่องเล็กๆสำหรับเรา แต่มันคือความกังวลอันใหญ่หลวงของญาติ ในใจของดิฉันก็ยิ่งชื่นมื่นที่ รู้สึกว่าคิดไม่ผิดที่ได้เดินกลับไป

ในวันนั้นเป็นวันที่จุดประกายความรู้สึกหนึ่ง ที่ทำให้ ดิฉันมอยย้อนกลับมาดูความรู้สึกตัวเองอีกครั้ง แค่เห็นญาติที่ยืนรอคนไข้ออกจากห้องผ่าตัด บางครั้งสิ่งที่เราทำจนชิน เราทำด้วยความดี ความถูกต้องในการทำงาน โดยอาจจะลืมนึกใส่ใจในบางอย่างไป อาจจะมองข้ามอะไรไปก็ได้สำหรับดิฉัน นั่นคือความเห็นใจ การเป็นพยาบาลทำงานที่เหนื่อยในแต่ละวันอาจจะทำให้ความเห็นใจในผู้อื่นลดน้อยลง จึงรู้สึกอยากเปลี่ยนแปลงการทำงานให้มีความเห็นใจผู้อื่น ไม่ใช่แค่ผู้ป่วย ญาติผู้ป่วย รวมไปถึงน้องๆพยาบาลด้วยกัน เพื่อนร่วมงานวิชาชีพอื่น คนรอบข้างตัวเราเองอยากเป็นพยาบาลที่ดี เท่าที่จะดีได้

